

**SØREN
SVEISTRUP
VTÁČATKO**

Ljndeni

Vtáčatko

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Søren Sveistrup

Vtáčatko – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

VTÁČATKO

**SØREN
SVEISTRUP
VTÁČATKO**

Preložil Adrián Takáč

Ljndeni

Venujem svojej rodine

1. ČASŤ

Máj 1992

1

Je to len chvíľa, čo sa autobus odklonil z vidieckej cesty zaliatej slnkom na prašnú, čo sa klukatí lesom, ale už teraz je príjemné viezť sa v tieni stromov. Lesná zem je posiatá slnečnými škvrnami, ktoré vytvárajú lúče prenikajúce pomedzi zelené listy. Hmyz sa hmýri v rozvírenom prachu a vysoko v korunách stromov malé vtáky dychtivo trepecú krídlami, hľadajúc partnera alebo vetvičky na stavbu hniezd. Hoci je iba máj a je tesne po desiatej hodine ráno, dvadsaťpäťročný učiteľ biológie Bjarke Venø cíti, že deň bude teplý, akoby bolo leto. S uspokojením sa pozrie na svoju kolegyňu Ann-Louise, ženu v strednom veku, ktorá sedí za volantom autobusu ako už toľkokrát predtým na výletoch s deťmi z detského domova. Skúsene bojuje s hrboľatou cestou, zatiaľ čo si pospevuje študentskú pesničku.

Náš vodič nevie šoférovať autobus, školský autobus...

Spev sa mieša s detským smiechom a Bjarke sa usmieva pri pohľade na šťastné detské tváre, ktoré vidí vo veľkom spätnom zrkadle. Očami potom opäť zabľúdi von za veľké okná. Príroda sa predvádza v celej svojej kráse, na jar sa život prebúdzá všade naokolo, v neposlednom rade vtáky. Keď sa kalendár prehupne do mája, začína sa skutočné obdobie rozmnožovania. Vtáky sa pária, stavajú si hniezda a kladú vajcia. Bjarke dúfa, že bude môcť deťom poskytnúť rovnakú očarujúcu skúsenosť, akú mal on, keď bol dieťa a vydal sa na prieskum do močiarov na západnom pobreží. Motýliky v bruchu mu napovedajú, že táto cesta je niečo špeciálne, pretože deti na sedadlách za ním to v živote nemajú ľahké. Spomína si, že práve to bola jeho motivácia, ktorá ho takmer pred tromi mesiacmi viedla k tomu, aby sa uchádzal o dočasnú pozíciu v detskom domove v Aggersminde. Ako čerstvý absolvent si nevedomoval, že detský domov má aj internátnu školu so stálym pedagogickým zborom, a dokonca aj skutočné učebne v starej budove sirotinca, a hneď ako si prečítal inzerát v odbornom časopise, prihlásil sa. Vzrušený a nervózny o niekoľko týždňov neskôr prišiel do Jyllinge na pohovor s riaditeľom.

Keď takmer vzápätí absolvoval prehliadku so správou, že pozícia je jeho, nemohol sa dočkať, kedy už konečne začne učiť so všetkými myšlienkami, ktoré mu vírili v hlave.

Bjarke sa veľmi potešil, že na výlet vyrazili podľa plánu. Diskrétne si prezerá svoje poznámky v malom denníku, aby sa pripravil. Má v úmysle porozprávať deťom o rozličných druhoch vtákov.

Niežeby si naozaj myslel, že exkurziu zrušia, no mal pocit, že sa niečo deje. Prekvapilo ho, keď ho dnes ráno zavolali do kancelárie riaditeľa a ten mu vysvetlil, že dostal niekoľko otázok od príbuzných detí, ktorí spochybnili bezpečnosť exkurzie. Detský domov v Aggersminde, zodpovedný za bezpečnosť detí, musel tieto pripomienky brať vážne. Spočiatku Bjarke úplne nerozumel tomu, čo mal riaditeľ na mysli, ale nakoniec sa to vyjasnilo. Asi týždeň boli médiá plné správ o deväťročnom chlapcovi Danielovi Strygerovi Hansenovi, ktorý zmizol bez stopy z ihriska na okraji malej dediny v juhozápadnej časti ostrova Sjælland. Chlapca, samozrejme, hľadali. Polícia, domobrana a dobrovoľníci prečesávali miestnu oblasť, zatiaľ čo fotografia chlapcovej pehavy tváre sa opakovane objavovala v novinách a spravodajských vysielaniach krajiny. Fotografia sprevádzal popis: krátke červenkasté vlasy, pehy, štíhla postava, vysoký asi stodvadsať centimetrov, oblečený v modrých šortkách Adidas, modrom tričku, červenej páperovej veste a bielych teniskách. Bola tam aj fotografia bielo-modrej školskej tašky značky Salomon. Zúfalí rodičia žiadali verejnosť o pomoc, ale zatiaľ márne. Polícia s veľkou vážnosťou uviedla, že existuje podozrenie z trestného činu, a médiá špekulovali o možných prepojeniach na iné nevyriešené prípady, ktoré však vyšetrovatelia nechceli komentovať. Bjarkeho, rovnako ako zvyšok Dánska, zasiahli správy a súcitil s chlapcom a jeho príbuznými, ale nenapadlo mu, že incident na juhozápadnom Sjælland by mohol znepokojiť príbuzných detí vo štvrtej triede, pretože Daniel Stryger Hansen sa stratil o viac ako sto kilometrov odtiaľ.

Našťastie riaditeľ usúdil, že Bjarke môže vziať študentov na exkurziu, no s jednou podstatnou zmenou: uskutoční sa pri neďalekom jazere Gundsømagle, a nie vo vtáčej rezervácii, ktorú Bjarke pôvodne naplánoval. Jazero Gundsømagle bolo bližšie k detskému domovu a všetci sa chceli cítiť bezpečne. Deti boli už niekoľkokrát na exkurzii v tejto oblasti, stávali tam vatry alebo sa hrávali na schovávačku. Bjarke stál v kance-

lárii riaditeľa a cítil sa nervózne a podráždene, pretože venoval veľa času dôkladnej príprave na návštevu vtácej rezervácie. Keď sa však oboznámil s vtáctvom v okolí jazera Gundsømagle, uvedomil si, že bude stále môcť poskytnúť svojim študentom zážitok, ako si zaumienil. Tak ako počas tých niekoľkých mesiacov, čo tam učil, aj na plánovanej exkurzii sa snažil u detí vzbudiť záujem o vtáčí život v okolí dánskych jazier a močiarov a mal hrejivý pocit, že sa mu podarilo jeho poslanie naplniť. Zdalo sa, že deti sú v mimoriadne dobrej nálade a na dnešný výlet sa tešia.

Keď ide dolu kopcom, zápasí s volantom. Náš vodič nevie šoférovať autobus, školský autobus...

„Kedy tam už budeme?“

Bjarke sa snaží prekričať hlučné deti a rádio v autobuse, vysielajúce nové správy o etnických čistkách v Juhoslávii. Chystá sa znova položiť otázku Ann-Louise, ale autobus v tej chvíli vyjde z lesa a krajina sa pred nimi otvorí. Je to prvá exkurzia, ktorú Bjarke zorganizoval pre svoju triedu, a pri pohľade na hustý porast trstia, rozprestierajúci sa zo všetkých strán od lesa smerom k jazeru, mu stiahne žalúdok.

* * *

Slnko je vysoko na oblohe a vlhkosť z okolitej vegetácie spôsobuje, že Bjarke mu kvapká z nosa pot, keď sa o hodinu a pol neskôr spolu s deťmi brodí trstím. Odvážne sa suchcú popri brehu v plytkej močiarnej vode obklopenej zo všetkých strán rastlinami vysokými aj dva metre. Hoci sa Bjarke snaží rozprávať o spevavcoch z trstia tak pútavo, ako len vie, nemôže si nevšimnúť, že záujem detí postupne opadáva. Vybavení gumákmi, vedierkami a sieťkami už nazbierali perie a vaječné škrupinky rybárov riečnych, sýkoriek i čajok. Cestou našli aj mŕtve žaby, magické kamene a sladkovodné mušle, ktoré, ako im Bjarke práve ukázal, možno otvoriť vreckovým nožíkom, ktorý má so sebou. Deti však prešlo nadšenie dávno pred tým, ako Bjarke oznámil pätnásťminútovú prestávku. Nakoniec zbadá, čo hľadal, a energicky na to ukazuje.

„Pozrite! Podte sa pozrieť na hniezdo trsteniarika škriekavého!“

Deti, najmä dievčatá, sa zhromaždia okolo Bjarkeho, ktorý si čupol. Niekoľko metrov v trstí vidieť hniezdo, ktoré je takmer hotové. Je to

celkom obyčajné hniezdo, ale Bjarke mu poskytne príležitosť predniesť deťom starostlivo pripravenú prednášku.

„Hniezdo je znamením, že samček a samička si navzájom vybrali jeden druhého a vytvorili pár, a podľa starých povier sa to deje na Valentína. Keď dostávajú hniezdo, samička znesie vajíčka, a keď sa z vajíčok vyľiahnu mláďatá, rodičia sa o ne starajú, krmia ich a učia lietať.“

Dievčatá sledujú, ako pár trsteniarikov poskakuje okolo hniezda, a niekoľko detí pri pohľade na túto idylku vykrikuje „jéj“ a „ó“. Bjarke sa usmeje sám pre seba a takmer sa mu podarí ignorovať chlapcov, ktorí sa vzadu nahlas sťažujú.

„Som hladný.“

„Kedy sa budeme hrať na schovávačku?“

„Fuj, čo je to?!“

Bjarke sa otočí s pocitom úľavy, že niečo prerušilo chlapčenské šomranie. Emil, ktorého si Bjarke pamätá, stojí so znechuteným výrazom v tvári a hľadí na niečo v trstí o trochu ďalej. Deti sa pohnú smerom k nemu a Bjarke opatrne vloží vreckový nôž späť do batoha, ten položí na malú vyvýšeninu v trstí a poberie sa za nimi, aby sa aj on pozrel.

Keď podíde bližšie, vidí Emila stáť a ukazovať chvejúcim sa prstom na niekoľko blízko pri sebe stojacich rastlín, kde visí ďalšie vtáčie hniezdo. Je malé, zamotané a takmer úplne skryté pred zrakmi ostatných. Veľké ružové mláďa, ktoré leží v hniezde, je slepé a nahé a pripomína embryo. Trochu sa však hýbe. Vypúlené oči za pootvorenými očnými viečkami sa chaoticky hýbu sem a tam a kostnatým chrbtom sa oduševnene snaží vytlačiť iné vajíčko k vonkajšiemu okraju hniezda. Špicatými pazúrikmi pevne zaborenými v natesno naskladaných vetvičkách hniezda urobí pomalý, neistý krok a jeho malé ružové nožičky sa chvejú pod váhou vajíčka.

„Čo je to?“ zaznie zvedavo z krdla detí. Aj Bjarke je ohromený, pretože to nie je pohľad, ktorý by tu očakával.

„Aj to je hniezdo trsteniarika škriekavého. Navštívilo ho však kukučie mláďa a, ako môžete vidieť, nie je veľmi milé,“ vysvetľuje tlmeným hlasom, zatiaľ čo sa stará o to, aby sa deti držali ďalej od hniezda.

„Prečo vytláča to druhé vajíčko von?“

„Má to v povahe,“ odpovedá Bjarke. „Kukučky nie sú ako iné vtáky. Nevytvárajú stabilné páry, ale pária sa krížom-krážom. Samička potom kladie vajíčka do hniezd iných vtákov, aby sa o ne nemusela sama starať. Keď sa mláďa kukučky vyľiahne, začne vytláčať ostatné vajíčka a mláďatá von z hniezda, aby ho mohlo mať pre seba.“

Kukučie mláďa úspešne odtlačí vajíčko k okraju hniezda a s vypätím všetkých síl prevalí svojho nevyľiahnutého rivala von. Malé, ľahké vajíčko ladne preplachť vzduchom a pristane v stojatej vode pod hniezdom, kde sa už vznáša jedno bezvládne mláďa trsteniarika.

„Vytláčí všetkých von, aby zomreli?“ nedôverčivo sa ozve niekto z davu, zatiaľ čo niekoľko dievčat vystrúha znechutené grimasy.

„Jednoducho to má v povahe. Na druhej strane, takto pekne vyrastie a celé leto hovorí kukuk, a to sa nám páči.“

„Aj Emil je mláďa kukučky,“ zrazu jedno z dievčat vysloví pichľavú poznámku a ukáže na chlapca, ktorý hniezdo objavil.

„Nie, sama si kukučie mláďa!“ oponuje Emil rýchlo a ukazuje späť na dievča menom Mia. Niekoľko detí sa mu však už začalo posmievať. Skôr než Bjarke stihne niečo povedať, v trstí sa objaví Ann-Louise.

„Dobre, deti! Odložte batohy, zahrajte sa na schovávačku a potom sa spolu najeme. Emil, môžeš začať počítať.“

„Ja nechcem počítať!“

„Počítaš. Batohy si odložte tam!“ Ann-Louise bez zaváhania rozdáva pokyny. „Sieťky položte sem na kopy a môžete začať.“

Deti urobia, ako im Ann-Louise prikáže, a všetky odhodia svoje batohy na malú vyvýšeninu pri brehu jazera, kde je už položený Bjarkeho batoh. Bjarke si opäť pripomenie, že sa môže veľa naučiť zo spôsobu, akým Ann-Louise pevnou rukou diriguje deti. Emil chvíľu váhavo postáva, ale potom sa rázne otočí chrbtom a začne nahlas počítať.

„Počítam do jeden a počítam do dva. Žaba nenosí ponožky a topánky, kva-kva.“

„Počítam do tri a počítam do štyri. Keď sliepku stlačím, znesie prazenicu, kikirí!“

Deti kričia od vzrušenia, odhadzujú posledné vedierka a sieťky a ponáhľajú sa skryť do trstia. Ann-Louise vezme do náručia hromadu vedierok a zamieri späť k lávke.

„Mám tu zostať a dávať na ne pozor?“ pýta sa Bjarke.

„Nie, to je v poriadku. Vedia, ako ďaleko môžu zísť.“

Bjarke s úľavou prikývne, pretože si potrebuje oddýchnuť. Neskôr sa ho budú pýtať, či v tom čase počul hluk motora pri brehu, ale nebude si to pamätať. Počuje iba Emilov hlas, ako počíta, zatiaľ čo si utiera pot z čela a nasleduje svoju kolegyňu, kráčajúcu s hromadou sietí a vedierok pod pažou.

„Počítam do päť a počítam do šesť...“

* * *

Keď Emil dokončí riekanku, otočí sa a rozhladne sa okolo seba. Nikoho nevidí, ale rýchlo sa začne brodiť trstím pozdĺž brehu vľavo, odkiaľ práve začul chichot a šepkajúce hlasy. O pár krokov ďalej nájde prvé tri dievčatá.

„Nájdené!“ zvolá, ale ponáhľa sa ďalej pomedzi vysoké steblá trstia, tentoraz smerom k jazeru.

„Povedz kukuk!“

Kdesi v okolitom trstí počuje spolužiakov kričať „kukuk“ a podľa zvuku mení smer. Takmer presne v tej chvíli ich zbadá viacerých.

„Nájdení, nájdení!“ vykrikuje znova a znova. Niektoré deti sa začnú nahnevane vracť späť k brehu, ale Emil nechce strácať čas škodoradosťou. Stále sa cíti zahanbený pri pomyslení na to, že ho pred chvíľou nazvali kukučím mláďatom. Nechápe, prečo to Mia povedala. Nepochybuje, že kukučie mláďa je zlé a hlúpe a myslí len na seba, takže mu siahlo žalúdok, keď ho k nemu prirovnali. Čím viac o tom Emil premýšľa, tým dôležitejšie je pre neho nájsť ostatných a vyhrať hru.

„Povedzte kukuk!“ vykrikuje čo najhlasnejšie a dychtivo beží smerom, odkiaľ počuje výkriky. Šermuje rukami, rozhrňa tvrdé stonky rastlín a čoskoro nájde niekoľko svojich spolužiakov, ktorí sa musia vrátiť späť.

„Povedzte kukuk!“ rozkáže a uvedomí si, aký skvelý pocit je vyhrávať. Krátko sa zastaví a snaží sa zistiť, koho ešte nenašiel. Určite mu chýba Anders, Ole a Mia, ale teraz nikto nekričí kukuk. Okolo neho je ticho a počuje len zvuk svojich gumákov, čľapkajúcich v mútnej vode, a šuchot trstia na oblečení. Pohybuje sa vpred trochu pomalšie, stále odhodlaný

vyhrať hru, a zastaví sa, až keď príde takmer k jazeru, na miesto, kam majú zakázané ísť. Tu je trochu vetro. Steblá trstia sa kníšu okolo neho, ale nevidí nikoho zo svojich spolužiakov. Ako tam Emil stojí sám, opäť začne mať pocit, že je ostatným na smiech.

„Nie je to zábava, keď nič nehovoríte,“ vyhrkne nahlas. „Povedzte kukuk!“

Hlas, ktorý začuje, sa líši od ostatných. Znie energetickejšie. Takmer ako skutočný vták. Zároveň je prekvapivo blízko. Tak blízko, že sa Emil vystrašene otočí a skúmavo sa zahľadí do trstia, okolo ktorého práve prešiel.

„Anders, si to ty?“ pýta sa váhavo, ale v tichu, ktoré nasleduje, počuje len hvízdanie vetra v trstí.

„Haló, Anders, povedz niečo!“

Emil zadrží dych a sústredene počúva.

„Viem, že tam niekto je,“ povie nahlas a rýchlo sa ponáhla do najbližšieho porastu, aby zistil, ktorý z jeho spolužiakov sa tam skrýva, ale nikoho nenájde. Len ďalšie steblá trstia pomaly sa kníšu vo vetre.

Potom sa hlas ozve znova. Teraz je ešte bližšie a Emil sa ho snaží nájsť. Vychádza z trstia priamo pred ním. Emil urobí váhavý krok vpred a pomaly natiahne ruku, aby rastliny odhrnul nabok. V tej chvíli mu ruka zamrzne vo vzduchu. Uvedomí si, že zvuk nemusí pochádzať ani od jedného z jeho spolužiakov, niekto alebo niečo, čo nepozná, sa zapojilo do ich hry. Možno nejaká príšera. Emil sa pokúsi zahnať tú myšlienku. Už je veľký chlapec, má takmer jedenásť a vie, že je detinské takto rozmýšľať. Chystá sa urobiť ďalší krok vpred, keď zrazu jasne začuje ťažký dych kdesi vo svojej blízkosti.

Emil váhavo zdvihne zrak. V trblietavom slnečnom svetle rozozná vysokú postavu týčiacu sa pár metrov pred ním na druhej strane porastu. Stojí nehybne, akoby vyčkávala. Stažka sa nadychuje a vydychuje, takmer ako kone za ohradou, ktoré vídava, keď občas navštívia farmu blízko detského domova. Emil stojí ako obarený. Počuje tlkot vlastného srdca. Akoby všetko odrazu záviselo od toho, či dokáže nevydať ani hláska, ani sa len nenadýchnuť. Potom sa rýchlo otočí a rozbehne sa opačným smerom, čo mu sily stačia.

Emil sa prebíja trstím, cíti, ako ho steblá šľahajú do tváre a hoci už nevie, ktorým smerom je breh jazera, zúfalo sa snaží drať vpred. Gumá-

ky má ťažké ako olovené závažia. Znova a znova ich v panike vyťahuje z blata, zatiaľ čo sa voda vlieva do stôp, ktoré po ňom ostávajú. Naslepo zápasí s okolím a vie, že ak sa čo i len raz odváži obzrieť späť, od strachu asi zomrie.

Zrazu sa mu jedna noha zasekne v blate. Emil padá dopredu a nestihne včas vystrieť ruky. Tvárou napred spadne do plytkej vody. Chvíľu sa nedokáže nadýchnuť, a keď konečne v zúfalstve zdvihne hlavu, vystrašene ostane ležať v trstí a čaká, či nezačuje kroky alebo ten ťažký dych. Z brady mu kvapká bahnová voda, ale inak je všade ticho. Opatrne sa rozhladne. Pomaly si uvedomí, prečo spadol, a z plného hrdla začne kričať.

* * *

Začína pršať, keď sa na okraji lesa objavia prvé neoznačené policajné autá. Tmavé mraky sa zhlukujú na oblohe nad jazerom, a keď trojica policajných dodávok dorazí na parkovisko a zastaví medzi ostatnými policajnými autami, Bjarke v diaľke počuje hromobitie.

Exkurzia sa zmenila na nočnú moru. Nad ním krúži vrtulník, psovodi so psami prehľadávajú breh jazera v oboch smeroch a v trstí naokolo vidí desiatky uniformovaných policajtov, kráčajúcich s očami upretými na močiarnu vodu. Na parkovisku a na chodníku sa nachádzajú technici v bielych plášťoch. Nosia kufre a v daždi si vymieňajú slová, ktorým Bjarke nerozumie, zatiaľ čo ich ostatní kolegovia sa rozostavili okolo bieleho stanu ďalej v trstí, blízko miesta, kde sa našli časti tela.

Bjarke sa okamžite ponáhlal tým smerom, keď začul krik. Uprostred hustého porastu ležal Emil v močiarnnej vode a hystericky sa snažil zbaviť mokrej látky, omotanej okolo svojej nohy. Mia a niektoré ďalšie deti, ktoré prišli pred Bjarkem, ticho a šokovane stáli trochu obďaleč. Až keď si Bjarke uvedomil, že to, čo má Emil omotané okolo nohy, je premočená červená vesta, pochopil, na čo sa deti pozerajú. V kalnej vode vedľa nich plávala biela športová topánka, modré šortky a školská taška, a vedľa nej trčala z blata bledá tvár očividne mŕtveho chlapca. Pery mal sivé, červené vlasy mokré a strapaté, oči tupo hľadeli na oblohu. Kúsok odtiaľ na svoje zdesenie Bjarke objavil odtatú detskú ruku a zúfalo sa snažil odohnať deti preč.

Bjarke má pocit, že musí znova vracat'. Stojí v daždi pri autobuse na mieste, kde iba pred pár hodinami zaparkovali v úplne inom živote. Pociť neskutočna ho čoskoro premôže, ale musí sa dať dokopy a myslieť na deti, ktorých vystrašené, bledé tváre vidí cez okná autobusu, zatiaľ čo policajti stále chodia hore-dolu a vypočúvajú posledné z nich. Na strieďačku sa policajti pýtali Emila a ostatných detí na to isté: „Ako vyzeral ten muž v trstí? Mal nejaké poznávacie znamenie? Ktorým smerom odišiel?“ Bjarke sa domnieva, že všetky deti už dávno povedali všetko, čo vedeli, a jediné, na čo myslí, je dostať ich preč od jazera, ktoré bude navždy miestom, kde našli mŕtvolu Daniela Strygera Hansena.

Keď Bjarke konečne začuje, že výsluchy sa nateraz skončili, a posledný policajt vystúpi z autobusu, rýchlo nastúpi. Emil si sadol na jedno z predných sedadiel a schúlil sa pod deku, zatiaľ čo Ann-Louise pri ňom stojí so slzami v očiach a bojuje s jeho bezpečnostným pásom.

„Môj batoh, kde je môj batoh?!“

Niekoľko detí sa začne horúčkovo pozerat' pod sedadlá a vtom si Bjarke spomenie na batohy, ktoré zabudli na vyvýšenine v trstí. Ann-Louise zapína bezpečnostné pásy ďalším deťom a Bjarke sa ponáhla von z autobusu a beží cez dažď smerom k mólu. Zrazu si spomenie, že policajti ich dôrazne upozornili, aby nechodili do okolitého trstia, kým celé územie dôkladne nepreskúmajú. Teraz však všetci pracujú v blízkosti bieleho stanu, takže tu nie je nikto, koho by sa mohol opýtať, či tam môže ísť. Bjarke sa rozhliadne a skočí do trstia. Krátko nato nájde mokré batohy, ktoré sú pohodené tak, ako ich nechali. Rýchlo ich pozbera, ale keď chce zobrať vlastný, zistí, že zips je otvorený. Zmätene nazrie do veľkého batoha a na svoje prekvapenie vidí, že dolu na dne leží jeho vreckový nôž s vytiahnutou čepelou. Bjarke pomaly vezme nôž. Je presvedčený, že nôž zložil, prv než ho vložil do batoha. Váhavo a s neprijemným pocitom v žalúdku uchopí čepel medzi palec a ukazovák, aby nôž zložil, ale potom zistí, že je zalepená krvou. Zmätene sa rozhliadne a vtedy zbadá hniezdo.

V trstí je hniezdo, na ktoré sa s deťmi pred niekoľkými hodinami pozerali, roztrhané v hrubých šklbancoch. Niečo neurčité pláva vo vode pod hniezdom a Bjarke musí podísť bližšie, aby zistil, čo to je. Uvedomí si, že sú to kúsky mäsa. Mláďa kukučky je rozrezané na malé časti. Tenké ružové nohy, krídla a útly trup plávajú v močaristej vode vedľa vajčička

a mŕtveho mláďaťa trsteniarika škriekavého. Na zlomenom stebľe rákosia je brutálne nabodnutá žilnatá hlava mláďaťa kukučky s vypúlenými očami.

Krátko nato sa Bjarke vráti do autobusu. Rozloží mokré batohy na podlahu a rezignovane padne na svoje miesto. Ann-Louise zatvorí dvere autobusu zo svojho miesta za volantom a uháňa späť lesom, akoby mali v päťach všetkých čertov. Niečo povie, niečo starostlivé a upokojujúce, ale Bjarke ju sotva vníma. Zo svojho sedadla sa pozrie do spätného zrkadla autobusu. Všetky deti sedia na svojich sedadlách, niektoré plačú, niektoré tupo hľadajú do okien, iné sa držia za ruky.

Nález kukučieho mláďaťa je niečo, čo by mal nahlas oznámiť. Vo svojej myslí zúfalo hľadá vysvetlenie toho, čo sa mohlo stať, a pred očami sa mu vynoria stovky zábleskov udalostí dnešného dňa. Znovu a znovu sa vracia k tomu, že len niektoré z detí mohlo vidieť, kam odložil nôž, ale je pre neho úplne nepredstaviteľné, že by ho dieťa bolo použilo na to, čo práve videl.

Bjarke sa snaží upokojiť. Musí existovať iné, menej hrozivé vysvetlenie, ktoré vyjde na povrch, keď sa trochu otrásie z tejto nočnej mory. Zapne si bezpečnostný pás a jeho dych sa konečne začne vracáť do normálu. Opäť sa pozrie do spätného zrkadla. Tentoraz si všimne nevýraznú tvár, ktorú v odraze vidí trochu rozmazane za sedadlami v zadnej časti autobusu. Keď sa jasné, tajomné oči stretnú s jeho pohľadom v zrkadle, je to Bjarke, kto prvý odvráti zrak.